

A megbocsátás egy folyamat. Nem igaz, hogy egy kereszténynek nem szabad haragudnia, hogy a rossz érzéseket mint nem „illendőt” el kell nyomnia magában. De célszerű nagyon hamar elkezdni „dolgozni” azokon az érzelmeinken, amelyek

emésztenek, belülről mérgeznek. A tetteinken még csak-csak tudunk uralkodni. De ha nem jutunk el egy-egy személy vagy történés kapcsán a megbocsátásig, akkor iszonyú energiákat veszünk el a valódi és fontos tennivalóinktól, szeretteinktől.

Azóta folyamatosan figyelem magamat ez ügyben. Van-e olyan ember, aki ha becsönget, akkor nekem lesüllyed a gyomrom, és azt mondom „Jaj, ne”! Mert akkor bizony jócskán van még dolgom a Lélek segítségével.

Szeptember 25. – Évközi 26. vasárnap – Lk 16,19-31 – Szakadékokon átívelő hidak

A mai szentírási részben a dús-gazdag emberről, a szegény Lázár-ról és a köztük lévő áthidalhatatlan szakadékról olvashatunk.

A 90-es évek elején, a délszláv háború idején a fejünk felett szálltak el a mély bűgő hangú harci repülőgépek. Harkányi barátaink kofferokba pakolták legfontosabb holmikat, hogy bármikor indulni tudjanak. A több mint 400 éves mostari híd lebombázását követően közösségünk a Pécsi Nemzeti Színház előtt figyelemfelhívó tüntetést szervezett „Építsünk hidakat!” címmel. Tudjuk, nem sokat lendített a helyzeten, de legalább valami kicsit próbáltunk tenni az örülség terjedése ellen.

Szakadék – emberek között, népek között, Isten és ember között.

Menny és pokol között? Ez utóbbiról szól a szegény lázáros történet, de eme szakadék – ha van, és ilyen – áthidalásán mi nemigen tudunk dolgozni. De a többen bizonyosan! S Istenünk egész biztosan azt szeretné, hogy a teremtett világ, s benne az ember minél nagyobb egységben éljen. Igen, különbözőek vagyunk, s ez így szép. Szeretek kavicsgyűjteményt nézni, ahol minden darab más és önmagában tökéletes. Hát még az emberek! De a különbözőség nem indok arra, hogy a *másik ellenében* legyek különböző!

Isten Lelke mindannyiunkban ugyanaz. A bennünk megszólaló Jó képes egymásra találni!

Ez lehet az emberiség és a természet megmentésének egyetlen lehetősége. Ha sikerül a közvetlen

környezetemmel kiengesztelődve harmóniában élni, Krisztus „jó illatát” árasztva, akkor az ugyanúgy képes fertőzni, mint ez a fránya Covid. S ha a sok békeességsziget összeérne, akkor megvalósulhatna Isten földi Országa. Erről azért nincsenek illúzióim, ahogy Jézusnak sem voltak. „Amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön” (Lk 18,8)? De arra azért van remény, hogy az acsarkodás, irigység, ellenségeskedés helyét zömében átvegye az egymásban jót keresés, az együttműködés és az empátia lelkülete. Legyünk hidak, melyek képesek összekötni a szakadék két oldalát!

A rugalmasság dicsérete

Jézus a pogányok lakta vidéken tartózkodott, amikor találkozott egy ott lakó asszonnyal, aki leánya gyógyulásáért könyörgött hozzá. A Szentírás-magyarázók úgy tartják, hogy Jézus azért ellenkezett az asszonnyal, hogy növelje a hitét. De arra is gondolhatunk, hogy Jézusban történt változás (Mk 7,24-30).

Lelkigyakorlatot tartottam sok évvel ezelőtt, amikor a ma elhangzott evangéliumot olvastuk a vasárnapi szentmisén, amelyen részt vettek a lelkigyakorlatozók. A prédikációban azt mondtam: Jézus emberi nagyságának tanúi lehetünk ebben a részben, mert eddig azt gondolta, hogy csak saját népéhez van küldetése, de a pogány asszonnyal való párbeszéd ráébresztette arra, mindenkihez küldetett. A lelkigyakorlatozók közül sokan megkritizáltak, ők azt állították, Jézusnak nem volt szüksége arra, hogy menet közben változtassa meg a gondolkodását, gyakorlatát, mert ő kezdettől fogva tudta, mit kell tennie.

Pedig Jézus nagyságát az mutatja, hogy menet közben tudott váltani a gondolkodásán, a gyakorlatán. A pogány asszony rádöbentette, hogy a küldetése nemcsak saját népéhez szól, hanem mindenkihez. Az ilyen váltás nem megalázó, hanem gondolkodó, érzékeny lélekre vall.

Máshol is tapasztalhatjuk, hogy Jézus változtatott a módszerein. Kezdetben tömegeket tanított, de rájött arra, hogy kisebb közösségekben a munkája hatékonyabb, ezért 12 tanítványt választott magának, akiknek igazán át tudta adni tanítását.

Nyilvános fellépése után sok beteget gyógyított, néha úgy kellett elmenekülnie a csodaváró tömeg elől, s ekkor belátta, az ő igazi küldetése a tanítás. Ezután ez volt a döntő az életében.

Sokszor változtatni kell szokásainkon, módszereinken, ez a lelki rugalmasság jele. Példa: Avilai Szent Teréz azt tapasztalta, hogy a mindennap hűségesen elvégzett

elmélkedő imádság már nem építi a lelkét. Azonnal váltott, nem elhagyta, hanem egy másik imádságos módszert választott, a legnehezebbet, a szemlélődő imádságot, amit élete végéig gyakorolt.

Nem kell megjedni attól, ha belátjuk, valamilyen módszer nem hatékony, amit gyakorlunk, mást kellene választanunk. Példa: Első állomáshelyemen sok hittanósnom volt. Követtem a teológián megtanult módszert: tanítás, feleltetés, dolgozatírás. Akkor történt, hogy az egyik kiváló kishittanos, aki mindent csillagos ötösré tudott, egyes dolgozatot írt. Amikor megkérdeztem az édesanyjától, hogy mi történt, ő könnyes szemmel csak ennyit mondott: Most hagyott el bennünket az édesapja. Ekkor döbentem rá a megtanult, de addig fel nem ismert igazságra: a gyermekek felelete, dolgozata a pillanatnyi lelkiállapotukat tükrözi leginkább. Azonnal abbahagytam a feleltetést, a dolgozatírást, és gyakorolni kezdtem Don Bosco Szent János pedagógiai módszerét, amely azt mondja, hogy az imádság, munka, játék hármassága adja a jó hittanóra keretét. Utána mindezeket megtapasztaltam, és öröm volt hittanórákat tartani, amit a gyerekek is nagyon szerettek.

Újra és újra változtatni kell, aki nem így cselekszik, az megmerevedik.

Carl Gustav Jung, a nagy pszichológus úgy vélekedett: a változás legnagyobb ellensége a sikeres élet. Amikor azt gondolja valaki, minden a legnagyobb rendben megy, nincs szükség semmiféle változásra, egy idő után unalmas lesz, és elveszíti a hatékonyságát.

Jézus arra bátorít és buzdít minket: bátran változtassunk megmerevedett gondolatainkon, életünkön, hogy megfeleljünk az Isten rólunk alkotott elképzelésének, álmának.

Vincze József